

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja

Druk nr 3381

Warszawa, 22 marca 2019 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy - Kodeks karny i niektórych innych ustaw.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Piotra Liroya-Marca.

(-) Magdalena Błęńska; (-) Barbara Chrobak; (-) Ryszard Galla; (-) Jerzy Jachnik; (-) Marek Jakubiak; (-) Krystian Jarubas; (-) Michał Kamiński; (-) Andrzej Kobylarz; (-) Jakub Kulesza; (-) Piotr Liroy-Marzec; (-) Jarosław Porwich; (-) Janusz Sanocki; (-) Krzysztof Sitarski; (-) Paweł Skutecki; (-) Jacek Wilk; (-) Piotr Zgorzelski; (-) Małgorzata Zwiercan.

Ustawa
z dnia 2019 r.
o zmianie ustawy Kodeks karny i niektórych innych ustaw

Art. 1

W ustawie z dnia 6 czerwca 1997r. Kodeks karny (Dz.U. z 1997 Nr 88 poz. 553 z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) Art. 60 § 3 otrzymuje brzmienie:

„Sad stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może warunkowo zawiesić jej wykonanie, w stosunku do sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia, a informacje te i okoliczności znajdą potwierdzenie w dowodach innych niż wyjaśnienia lub zeznania osób wobec których wobec których stosuje się nadzwyczajne złagodzenie kary, na podstawie art. 60 § 3 k.k. lub można zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, na podstawie art. 60 § 4 k.k.

Art. 2

W ustawie z dnia z dnia 25 czerwca 1997r. o świadku koronnym (Dz.U. z 1997 Nr 114 poz. 738 z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) Art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Przepisy ustawy stosuje się w sprawach o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe popełnione w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie

przestępstwa lub przestępstwa skarbowego oraz w sprawach o przestępstwa popełnione wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami.

2) W Art. 1 ust. 2 dodaje się punkt 3) w brzmieniu:

„ 3) ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz.1485)

Art. 3

W ustawie z dnia z dnia 6 czerwca 1997r. Kodeks postępowania karnego karny (Dz.U. z 1997 Nr 89 poz. 555 z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) Wprowadza się art. 81b w brzmieniu:

„Podejrzanego, któremu zarzuca się popełnienie przestępstwa w zorganizowanej grupie przestępczej lub wspólnie z innymi osobami, przy pierwszym przesłuchaniu należy pouczyć o treści art. 60 § 3 i 60 §4 k.k. oraz o uprawnieniach i obowiązkach wynikających z ustawy z dnia dnia 25 czerwca 1997r. o świadku koronnym (Dz.U. z 1997 Nr 114 poz. 738 z późn. zm.)”

Art. 4

Ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Uzasadnienie

W art. 60 § 3 Kodeksu karnego została przewidziana przesłanka obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary w postaci ujawnienia przez sprawcę, współdziałającego w popełnieniu przestępstwa z innymi osobami, wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu tego przestępstwa oraz istotnych okoliczności jego popełnienia. W języku prawniczym przewidziana w art. 60 § 3 Kodeksu karnego instytucja nosi miana tzw. „quasi świadka koronnego” lub „małego świadka koronnego”. Przez lata funkcjonowania w praktyce wymiaru sprawiedliwości instytucja ta wzbudzała wiele uzasadnionych kontrowersji i wymaga korekty, zmierzającej do urzeczywistnienia zasady prymatu prawdy materialnej z jednoczesnym zagwarantowaniem skutecznych narzędzi walki z przestępczością zorganizowaną polegających na złamaniu tzw. solidarności sprawców przestępstw współdziałających z innymi osobami.

Najważniejszym problemem w praktyce stosowania instytucji *quasi* świadka koronnego przewidzianej w art. 60 § 3 k.k. są przypadki, w których wyjaśnienia podejrzanego liczącego na skorzystanie z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 k.k. (pomówienia) są jedynym dowodem obciążającym innych współpodejrzanych w sprawie. Przypadki takie, po pierwsze bardzo kontrowersyjne z punktu widzenia aksjologicznego oraz społecznego poczucia sprawiedliwości, po drugie zaś powodujące niebezpieczeństwo skazania lub stosowania tymczasowego aresztowania wyłącznie na podstawie pomówień o bardzo wątpliwej wartości dowodowej. Nie może bowiem ująć ustawodawcy fakt, że dowód z pomówień współoskarżonych jest dowodem o szczególnym charakterze i winien podlegać ocenie szczególnie ostrożnej¹. Tymczasem realia procesowe stosowania tej instytucji pokazały, że taka wnikliwa i ostrożna analiza była niemożliwa. Podejrzani, którzy złożyli wyjaśnienia przed organami ścigania (Policją lub Prokuratorem) i co do których okoliczności złożonych przez nich wyjaśnień wskazują, że będą korzystać z obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 k.k. w postępowaniu przed sądem korzystają z uprawnień oskarżonych i odmawiają składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania, a złożone przez nich w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnienia są odczytywane, bez możliwości ich sprawdzenia, weryfikacji czy uzupełnienia, stając się często jedynym dowodem, na

¹ Por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 maja 1984 roku, sygn. akt IV KR 122/84, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 1994 roku, sygn. akt II KRN 8/94

podstawie którego dochodzi do skazania, a w postępowaniach o zastosowanie tymczasowego aresztowania, jedynym dowodem na podstawie którego dochodzi do zastosowania i często długotrwałego przedłużania stosowania tymczasowego aresztowania. Z uwagi na grożącą surową karę, a z drugiej strony perspektywę obligatoryjnego nadzwyczajnego jej złagodzenia, przy braku jakichkolwiek wymogów co do wartości dowodowej wyjaśnień, pomawiający mogą i bardzo często mają tendencję do pomawiania osób niewinnych, w celu zagwarantowania sobie złagodzenia odpowiedzialności karnej. W ostatnich latach głośne były sprawy Piotra Staruchowicza, Macieja Dobrowolskiego, czy Tomasza Komendy, w przypadku którego jednym z dowodów były także zeznania przestępcy odsiadującego karę pozbawienia wolności, liczącego na jej złagodzenie. Były to oczywiście przypadki niesłuszne i niesprawiedliwe, które okazały się finalnie porażką wymiaru sprawiedliwości. Nadużywanie przez organy ścigania sięgania do pomówień jako głównego, a często jedynego dowodu, na którym oparte są akty oskarżenia i wnioski o zastosowanie tymczasowego aresztowania, przy jednoczesnej postawie procesowej pomawiających, uniemożliwionej weryfikację złożonych przez nich w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnień w postępowaniu sądowym, godzi nie tylko w podstawową zasadę postępowania karnego, zasadę prawdy materialnej, ale także ogranicza prawo do obrony tych oskarżonych, którzy zostali pomówieni.

Kolejnym problemem praktyki stosowania instytucji „małego świadka koronnego” jest jej aspekt moralny i aksjologiczny. Podobnie jak w przypadku klasycznego świadka koronnego obligatoryjne zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary kłóci się ze społecznym poczuciem sprawiedliwości, lecz instytucja świadka koronnego uregulowana w ustawie z dnia 25 czerwca 1997 r. zawiera szereg obostrzeń, takich jak niemożliwość jej zastosowania wobec sprawcy zbrodni zabójstwa, czy osoby kierującej grupą przestępczą, obowiązek lustracji majątku sprawcy starającego się o status świadka koronnego, wyłączenie stosowania niektórych przywilejów przysługujących świadkom na mocy kodeksu postępowania karnego. (art. 182-185 k.p.k.), czyli dotyczących odmowy składania zeznań, uchylenia się od odpowiedzi na pytania czy tzw. świadka anonimowego. Przede wszystkim świadek koronny może utracić ten status, w przypadku złożenia przez niego zeznań nieprawdziwych lub zatajenia prawdy lub informacji o majątku. Osoba pomawiająca i korzystająca z instytucji małego świadka koronnego na podstawie art. 60 § 3 lub 60 § 4 k.k. może nawet być kierującym grupą przestępczą. Nie ma obowiązku ujawnienia wszystkich przestępstw i osób, może więc chronić część swoich układów oraz nielegalnie zdobyty majątek. Znamiennym jest, że w kodeksie karnym z 1969 r. nadzwyczajne złagodzenie kary w stosunku do sprawcy współdziałającego z

innymi osobami było możliwe wówczas, gdy w stosunku do sprawcy przestępstwa popełnionego we współdziałaniu z innymi osobami, jeżeli jego rola była podrzędna, a odniesiona przez niego bezprawna korzyść była niewielka. Obecnie obowiązująca regulacja art. 60 § 3 k.k. nie zawiera takiego ograniczenia.

Celem niniejszego projektu jest przede wszystkim ograniczenie przypadków niesłusznego skazania lub tymczasowego aresztowania, wyłącznie na podstawie pomówień skruszonych przestępców i urzeczywistnienie zasady prymatu prawdy materialnej. Środkiem do osiągnięcia tego celu jest przede wszystkim wprowadzenie wymogu, by dla uzyskania obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia dla sprawcy, który ujawnił osoby i okoliczności konieczne jest potwierdzenie tych okoliczności za pomocą innych dowodów, z zastrzeżeniem, że innym dowodem nie mogą być także pomówienia osoby, która może liczyć na obligatoryjne lub fakultatywne nadzwyczajne złagodzenie kary. Dowodami takimi mogą być zeznania innych świadków, bądź funkcjonariuszy, dowody rzeczowe, dowody z kontroli korespondencji i transmisji telekomunikacyjnych w tym wyniki kontroli operacyjnej. Nadzwyczajne złagodzenie kary na podstawie art. 60 § 3 k.k. nie mogłoby mieć miejsca w sytuacji, gdy pomówienie jest jedynym dowodem.

Drugim celem, projektowanej zmiany winno być zachęcenie do korzystania z instytucji klasycznego świadka koronnego w sprawach o poważnym ciężarze gatunkowym, a korzystanie z instytucji uregulowanej w art. 60 § 3 k.k. w przypadkach drobnych przestępstw. Cel ten może być zrealizowany poprzez rozszerzenie stosowania ustawy o świadku koronnym także do spraw, w których sprawca współdziałał z innymi osobami, a nie tylko w sprawach przestępstw popełnionych w zorganizowanej grupie przestępczej. Praktyka pokazuje, że instytucja świadka koronnego nie jest stosowana, a nadużywana w poważnych sprawach jest instytucja nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 k.k. W latach 2013, 2014 i 2015 tylko jedna osoba w całym kraju uzyskała status świadka koronnego². Ze wszech miar słusze będzie zatem stworzenie takich ram legislacyjnych, które zachęcałyby do korzystania z tej instytucji w walce ze zorganizowaną przestępczością. Drugą zmianą, która myłaby zachęcać do stosowania raczej instytucji świadka koronnego zamiast tzw. „małego świadka koronnego” będzie wskazanie *expressis verbis*, że ustawa ma zastosowanie do przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

² Por. <https://www.tvn24.pl/wiadomosci-z-kraju,3/instytucja-swiadka-koronnego-zanika,563591.html>

Wprowadzenie w art. 81b k.p.k. obowiązku poinformowania podejrzanego przy pierwszym przesłuchaniu o treści art. 60 § 3 i § 4 k.k. ma na celu zagwarantowanie rzetelnej informacji o jego uprawnieniach oraz konsekwencjach procesowych. Podejrzanym powinien mieć informację o tym, że jeżeli ujawni informacje dotyczące popełnionego wspólnie z innymi osobami przestępstwa, a informacje te zostaną potwierdzone przez inne dowody, nadzwyczajne złagodzenie kary gwarantowane jest z mocy prawa i nie ma miejsca w tym zakresie na swobodną, decyzję organów ścigania. Z drugiej strony informacja taka miałaby na celu zniechęcenie do fałszywych pomówień, gdyż podejrzanym wiedziałby, że nie potwierdzone wyjaśnienia nie dadzą mu gwarancji nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Waga regulowanej problematyki oraz konieczność przygotowania do stosowania projektowanej nowelizacji przez organy ścigania wymaga zastosowania odpowiednio długiego *vacatio legis*. Sześciomiesięczny termin *vacatio legis* będzie wystarczający do osiągnięcia tego celu.

Ocena skutków regulacji.

Wprowadzenie projektowanej zmiany pozwoli zmniejszyć ryzyko sytuacji, w których na podstawie pomówień przestępców skazywana lub tymczasowo aresztowana jest osoba niewinna, a odpowiedzialność karna przestępcy jest znacząco ograniczona.

Skutkiem wprowadzonej zmiany winno być częstsze sięganie przez organy ścigania do rozwiązań przewidzianych w ustawie o świadku koronnym, zamiast rozwiązywania nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3. Tym samym wartość dowodowa zeznań świadka koronnego będzie większa, biorąc pod uwagę obowiązki świadka w postępowaniu karnym, możliwość zadawania mu pytań czy grożącą mu utratę statusu świadka koronnego w przypadku zeznania nieprawdy, zatajenia prawdy lub majątku. Tym samym zmniejszy się ryzyko uchylecia wyroku na skutek apelacji i podniesionych w niej zarzutów dotyczących oceny wyjaśnień pomawiającego, który uzyskał nadzwyczajne złagodzenie kary na podstawie art. 60 § 3 k.k., a bardziej prawdopodobne będzie, że osoba niewinna nie poniesie odpowiedzialności karnej, a sprawca przestępstwa poniesie karę. Te same skutki wywoła wprowadzenie wymogu potwierdzenia pomówień także innymi dowodami.

Ocena skutków finansowych regulacji

Wprowadzenie projektowanej regulacji jest w zasadzie bezkosztowe. Przewidywane częstsze stosowanie instytucji świadka koronnego nie musi bowiem wiązać się z kosztami. Nie sam fakt uzyskania statusu świadka koronnego rodzi koszty, lecz objęcie świadka koronnego programem ochrony świadków, które nie jest obligatoryjne. Znamiennym jest, że koszty związane z ochroną dotyczyć mogą także zapewnienia ochrony oskarżonym pomawiającym współoskarżonych i korzystających z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k.

W dłuższym okresie obowiązywanie projektowanej regulacji może natomiast przynieść pozytywne skutki dla finansów publicznych i Skarbu Państwa, gdyż ograniczy wypłacane przez Skarb Państwa kwoty odszkodowań i zadośćuczynienia za oczywiście niesłuszne skazanie lub tymczasowe aresztowanie. Nadużywanie instytucji małego świadka koronnego prowadzi bowiem do przypadków niesłusznego skazania lub tymczasowego aresztowania, a związane z tymi przypadkami odszkodowania obciążają finanse publiczne.

Ocena zgodności projektowanej regulacji z prawem Unii Europejskiej

Projektowana regulacja nie jest niezgodna z prawem unijnym.

Warszawa, 2 kwietnia 2019 r.

BAS-WAPM-628/19

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia
w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu
ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw
(przedstawiciel wnioskodawców: poseł Piotr Liroy-Marzec)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2012 r. poz. 32, ze zmianami) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projekt ustawy zakłada zmianę art. 60 §3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny¹ (dalej), art. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r. o świadku koronnym² oraz dodanie art. 81b w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego³.

Zmiana ustawy – Kodeks karny polega na dookreśleniu przesłanek zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary albo warunkowego zawieszenia postępowania w odniesieniu do sprawcy przestępstwa, jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób współuczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia. Zgodnie z zaproponowanym brzmieniem przepisu ujawnione przez sprawcę informacje i okoliczności powinny być potwierdzone innymi dowodami niż wyjaśnienia lub zeznania osób, wobec których stosuje się lub można stosować nadzwyczajne złagodzenie kary w związku z ujawnieniem przez nie okoliczności i osób współuczestniczących w przestępstwie. Zmiana ustawy o świadku koronnym polega na rozszerzeniu zakresu stosowania ustawy. Zgodnie z projektem ustawa o świadku koronnym będzie miała zastosowanie także w sprawach o przestępstwa popełnione wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oraz o przestępstwa określone w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii⁴. Zmiana kodeksu postępowania karnego zakłada, że podejrzanego, któremu zarzuca się popełnienie przestępstwa

¹ Dz. U. z 2018 r. poz. 1600 oraz poz. 2077.

² Dz. U. z 2016 r. poz. 1197.

³ Dz. U. z 2018 r. poz. 1987, ze zmianami

⁴ Dz. U. z 2018 r. poz. 1030, ze zmianami.

w zorganizowanej grupie przestępczej lub wspólnie z innymi osobami, przy pierwszym przesłuchaniu należy pouczyć o stosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary w związku z ujawnieniem przez sprawcę okoliczności i osób współuczestniczących w przestępstwie oraz o uprawnieniach i obowiązkach wynikających z ustawy o świadku koronnym.

Proponowana ustawa ma wejść w życie po upływie sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem

Ze względu na przedmiot projektu ustawy należy wskazać:

- decyzję ramową Rady 2008/841/WSiSW z dnia 24 października 2008 r. w sprawie zwalczania przestępczości zorganizowanej⁵ oraz
- decyzję ramową Rady 2004/757/WSiSW z dnia 25 października 2004 r. ustanawiającą minimalne przepisy określające znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami⁶.

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Projekt zakłada modyfikację instytucji tzw. małego świadka koronnego (określonej w art. 60 §3 oraz §4 kodeksu karnego) oraz instytucji świadka koronnego (określonej ustawą o świadku koronnym). Odnosząc się do treści proponowanej regulacji należy wskazać art. 4 decyzji ramowej 2008/841/WSiSW oraz art. 5 decyzji ramowej 2004/757/WSiSW. Decyzja ramowa 2008/841/WSiSW, nakazując państwom członkowskim UE penalizację przestępstw związanych z udziałem w organizacji przestępczej oraz wskazując dolną granicę wymiaru kary za takie przestępstwa, pozostawia państwom decyzję co do przyjęcia przepisów przewidujących złagodzenie kary albo zwolnienie z sankcji karnej m.in. w przypadku, gdy sprawca rezygnuje z działalności przestępczej oraz dostarcza organom administracyjnym i sądowym informacji których uzyskanie przez te organy w inny sposób byłoby niemożliwe, a które są pomocne przy: zapobieganiu, usuwaniu lub łagodzeniu skutków przestępstwa, identyfikacji lub postawieniu przed sądem innych sprawców przestępstwa, znalezieniu dowodów, pozbawianiu organizacji przestępczej nielegalnych dochodów lub zysków z jej działalności przestępczej lub zapobieganiu popełnieniu dalszych przestępstw (art. 4 decyzji 2008/841/WSiSW).

Podobnie decyzja ramowa 2004/757/WSiSW, zobowiązując państwa członkowskie UE do zapewnienia karalności czynów związanych z nielegalnym handlem narkotykami i półproduktami, pozostawia państwom podjęcie niezbędnych środków w celu zapewnienia możliwości złagodzenia kar m.in.

⁵ Dz. Urz. UE L 300 z 11.11.2008 r., str. 42.

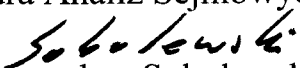
⁶ Dz. Urz. UE L 335 z 11.11.2004 r., str. 8, ze zmianami

w przypadku, gdy sprawca zaprzestaje działalności przestępczej związanej z nielegalnym handlem narkotykami i półproduktami oraz udzieli organom administracyjnym lub sądowym informacji, których organy te nie byłyby w stanie uzyskać w inny sposób, a ułatwiających im zapobieganie lub zmniejszenie rozmiaru skutków przestępstwa, ujawnienie lub pociągnięcie do odpowiedzialności karnej pozostałych sprawców, zgromadzenie dowodów lub zapobieżenie popełnieniu kolejnych przestępstw (art. 5 decyzji 2004/757/WSiSW).

Proponowane w projekcie przepisy zmieniające obowiązujące regulacje dotyczące instytucji świadka koronnego oraz małego świadka koronnego nie są sprzeczne z wskazanymi wyżej postanowieniami decyzji ramowych 2008/841/WSiSW oraz 2004/757/WSiSW. Projekt nie jest sprzeczny z prawem UE.

4. Konkluzja

Projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Akceptował:
Wicedyrektor
Biura Analiz Sejmowych

Przemysław Sobolewski

Warszawa, 2 kwietnia 2019 r.

BAS-WAPM-629/19

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia

w sprawie stwierdzenia – w trybie art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu – czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Piotr Liroy-Marzec) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej

Projekt ustawy zakłada zmianę art. 60 §3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny¹ (dalej), art. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r. o świadku koronnym² oraz dodanie art. 81b w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego³.

Zmiana ustawy – Kodeks karny polega na dookreśleniu przesłanek zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary albo warunkowego zawieszenia postępowania w odniesieniu do sprawcy przestępstwa, jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób współuczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia. Zgodnie z zaproponowanym brzmieniem przepisu ujawnione przez sprawcę informacje i okoliczności powinny być potwierdzone innymi dowodami niż wyjaśnienia lub zeznania osób, wobec których stosuje się lub można stosować nadzwyczajne złagodzenie kary w związku z ujawnieniem przez nie okoliczności i osób współuczestniczących w przestępstwie. Zmiana ustawy o świadku koronnym polega na rozszerzeniu zakresu stosowania ustawy. Zgodnie z projektem ustawa o świadku koronnym będzie miała zastosowanie także w sprawach o przestępstwa popełnione wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oraz o przestępstwa określone w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii⁴. Zmiana kodeksu postępowania karnego zakłada, że podejrzanego, któremu zarzuca się popełnienie przestępstwa w zorganizowanej grupie przestępczej lub wspólnie z innymi osobami, przy

¹ Dz. U. z 2018 r. poz. 1600 oraz poz. 2077.

² Dz. U. z 2016 r. poz. 1197.

³ Dz. U. z 2018 r. poz. 1987, ze zmianami

⁴ Dz. U. z 2018 r. poz. 1030, ze zmianami.

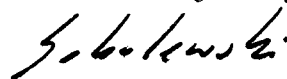
pierwszym przesłuchaniu należy pouczyć o stosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary w związku z ujawnieniem przez sprawcę okoliczności i osób współuczestniczących w przestępstwie oraz o uprawnieniach i obowiązkach wynikających z ustawy o świadku koronnym.

Projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem UE.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa UE.

Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw **nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej.**

Akceptował:
Wicedyrektor
Biura Analiz Sejmowych

Przemysław Sobolewski

PRZEWODNICZĄCY
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA
Nr WO-020-29/19

Warszawa, 2019-04-09

Dot. GMS-WP-173-78/19

Pan Adam PODGÓRSKI

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu RP

W załączeniu uprzejmie przesyłam opinię Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 5 kwietnia 2019 r. w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw.

Wiceprzewodniczący
Krajowej Rady Sądownictwa

sędzia dr Dariusz Drajewicz

WYDZIAŁ PREZYDIALNY

L.dz.

Data wpływu 10-04-2019

OPINIA

KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 5 kwietnia 2019 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy
– Kodeks karny i niektórych innych ustaw

Krajowa Rada Sądownictwa po zapoznaniu się z poselskim projektem ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw – przesłanym przy piśmie Zastępcy Szefa Kancelarii Sejmu z dnia 1 kwietnia 2019 r. (znak: nr GMS – WP – 173 – 78/19) nie zgłasza uwag, co do jego treści. Jednakże należy zauważyć widoczne błędy redakcyjne w postaci omyłek pisarskich oraz powtórzeń w projektowanym art. 60 § 3 k.k.

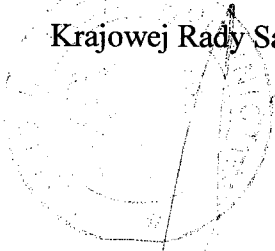
Biuro Krajowej Rady Sądownictwa
ZA ZGODNOŚĆ Z ORYGINAŁEM

DYREKTOR
Wydziału Organizacyjnego
Biura Krajowej Rady Sądownictwa

Małgorzata Golcew

Wiceprzewodniczący

Krajowej Rady Sądownictwa

Sędzia dr Dariusz Drajewicz